

DAPHNE BROERS
d.broers@ed.nl

Edo wilde een burn-out voor zijn en gooide het roer om

„Het maakt niet uit wat je zegt of doet”, zegt Edo Koewet met een glimlach. „In alles onthullen mensen hun onbewuste drijfveren.” Hij roert door zijn groene thee. We zitten aan een tafeltje in een Eindhoven's cafe en hij heeft zojuist zijn colbertje uitgedaan. Edo heeft vandaag bij ASMML gewerkt, hij voert een project uit voor het Eindhoven's bedrijf Hilly. Edo is natuurkundige en IT'er. Daarnaast is hij sinds een jaar coach. Met als specialiteit onbewuste drijfveren.

Edo is een kleine twee meter vriendelijkheid. Hij is relaxt, opgewekt en kijkt doorlopend met de blik van een chingis. Hij ontaart hem niets, zo veel wordt al snel duidelijk. Details worden zorgvuldig geobserveerd en opgeladen. Tussendoor stelt hij tertiërs weidervragen in de categorie: „Werk je hard?” en „Ben je een doener of een denker?”

Edo werd 43 jaar geleden geboren in Den Haag. Hij groeide op in een nieuwbouwwijk bij Kijkduin. Zijn vader was chef van de telekamer bij energiebedrijf Eneco, zijn moeder werkte met demeterende ouders. Hij was een overwegend blond kind, veret bij lachend. „Ik deed nooit zulke extreme dingen. Ik heb een keer liggende strikjes gekocht in de Schilderwijk. Dat was wel zo'n beetje het ergste wat ik ooit heb gedaan.”

Hij kon goed leren en zat op de middelbare school, zoals hij dat zelf noemt, aan de studiebolleken van de klas. De keuze voor natuurkunde was eenvoudig in die dagen. „Mijn wereldbeeld was klein. Voor mij was het heel simpel: of rechten in Leiden, of techniek in Delft.” De balans sloeg door naar Delft met dank aan zijn liefdevolle rotdomaken en de o-speler die in die tijd werd getrouwd. „Ik hoorde dat die was uitgevonden door natuurkundigen. Toen was de keus snel gemaakt.” Het was geen overtuigende match tussen Edo en het vak natuurkunde. „Nee, ik was niet goed in ik, wilde alles begrijpen. Waarom er dode tijtjes zijn die een miljardste van een seconde leven, dat soort dingen. Ik kwam er pas laat achter dat die helemaal niet de bedoeling was. Het gaat om het toevoegen van formules, afspelen. Ik begrijp graag alles, zo'n type mens ben ik.”

Na zijn studie zocht Edo iets concreets. Hij belandde op de TU/e, waar hij zich verdiepte in logische bestuursproblemen en ging uiteindelijk in de IT werken. „Ik heb altijd hard gewerkt en wil in principe altijd alles goed doen en zelf oplossen. Als ik ergens tegenaan liep in mijn werk dacht ik: ik moet er meer uiten in sterken. Ik was vaak te laat met hulp vragen. Op een gegeven moment realiseerde ik me dat ik het anders aan moest pakken, wilde ik verder komen in mijn carrière. En niet in een burn-out belanden.” Edo volgde op aanvragen van een kennis een workshop aan de V-citheid academie. In het kort komt die methode er op neer dat ieder mens een favoriete strategie heeft om te kunnen overleven en zich zelf te beschermen tegen de pijn van het leven. In totaal zijn er negen universele strategieën. Ken je jouw overlevingsstrategie, dan kun je ook je kracht, zwaktes en valkuilen herkennen. „Als die workshop was ik zo enthousiast, dat ik meteen dacht: hier wil ik mijn tanden in zetten.”

Sinds een jaar mag Edo zichzelf geregistreerd coach noemen. Hij heeft naast zijn IT-werk zijn eigen bedrijf, Simplify Coaching, opgericht. Sindsdien gaat het steeds beter met Edo. „Ik ben van overleven naar leven omgeschakeld. Kunstiger en blijer geworden. Ik kies bewust. Dit nieuwe pad inducten, mensen coachen, is daar een belangrijk voorbeeld van.”

Edo Koewet is van overleven naar leven omgeschakeld.

NAAR HUIS

Op de pedalen naar Down Under

Na 21 jaar keert Australiër Matthew Harris huiswaarts. Per fiets, vanuit Eindhoven. Ook voor 't goede doel.

door Simon Rood
e-mail: s.rood@ed.nl

EINHOVEN - Turkmenistan wordt een lastige. Als buitenlander krijg je - als je geluk hebt - voor maximaal vijf dagen een doorreisvisum. Vijf dagen om vijfduizend kilometer te overbruggen, want zo lang nog moet het smalste stuk van het land. Flink doorfietsen dus. Extra uitdaging: op tijd bij de grens aankomen. Want de vijf dagen waarop het visum geldig is, liggen vooral vast. Kom je een dag

later aan bij de grens, dan verlies je een dag tijd. En dan is er nog een onzekerheid: de autoriteiten mogen reizigers een andere, dus langere route verplichten. Matthew Harris (43) moet er om lachen, want dit is nog niet eens de grootste moeilijkheid van zijn reis. Had hij al verteld hoe je een visum voor Turkmenistan aanvraagt? Nee! Nee, dat doe je in Iran. En als je er toch bent, regel je meteen een visum voor Oezbekistan, het land na Turkmenistan. Ook daarvan liggen de geldig-

heidsdata vast. En in het land moet je precies aangeven hoeveel geld je op zak hebt en altijd een bewijs van hotelovernachting kunnen overleggen. „Ja, het is een hele puzzel”, beamt Harris, terwijl hij op zijn laptop de route toont. Zittend aan de keukentafel van zijn al bijna lege appartement in hartje Eindhoven vertelt hij over zijn groene reis. Op de fiets naar Australië. Maar hink, naar Adelaide. „Het is al twee jaar mijn droom. Ik woon nu de helft van mijn leven in Europa en hiermee sluit ik dat hoofdstuk mooi af.” Niet dat hij weg moet. De afgolpen vier jaar werkte hij met plezier in de communicatie bij Philips Research in Eindhoven. Verder was hij onderzoeker bij Philips in Aken. Bij Healthcare werkte hij daar aan betere spraakherkenning in apparaten. En weer

dáarvoor studeerde hij wiskundige kansrekening in Delft. Zijn verblijf in Europa begon ooit met een uitwisseling als student in het Franse Limoges. „Europa is geweldig. Al die kleine landen met hun eigen sfeer en taal. Je niet makkelijk van het ene naar het andere land. De steden zijn mooi en oud, van ver vóór het autotijdperk. Dat heb je in Australië niet.”

Voor Harris is het tijd voor een nieuw hoofdstuk. „Ik ben ongebonden. Ik heb de tijd, het geld én de gezondheid. There's no time like the present. Ik vind het eng hoor, ik groei nu alles in de lucht. Ik heb in Australië geen hangarrante, maar ik zie wel. Misschien kan ik iets gaan doen met communicatie en duurzaamheid”. Harris, die sinds zijn verblijf in

■ Matthew Harris staat op de Emma-singel met de fiets waarmee hij Eindhoven verlaat, op weg naar huis in Australië. Foto: Jan van Balle

Endpunt: Adelaide, na 36.000 km, 32 landen en 3 werelddeelen.

Fietsen voor 'groene' scholen

Als kinderen op school al leren dat het belangrijk is om zuinig om te gaan met energie en dat het gezond én milieuvriendelijk is om te fietsen, ontstaat geleidelijk een nieuwe generatie die een duurzame samenleving vormgeeft. Wereldwijd. Dat is in het kort de filosofie van Green Pedals, de pas opgerichte stichting van onder anderen de Australische Eindhovenenaar Matthew Harris. Met architecten Manal Jaisa uit India en de Tsjechoos Olga Tranclova deelt hij een passie voor fietsen en duurzaamheid. Green Pedals (Groene Pedalen) wil wereldwijd op scholen de aandacht voor duurzaamheid verspreiden. De stichting gaat om te beginnen aan de slag in Den Haag, India en Indonesië. Harris zet zijn fietstocht van Eindhoven naar Australië in het teken van Green Pedals. Daarnaast wil de stichting met onder meer lezingen, films en blogs haar doel bereiken.

■ 36.000 KILOMETER FIETSEN
Matthew Harris (43) vertrekt zaterdag 13 september vanuit Eindhoven per fiets naar huis. Hij doet daar twee jaar over. Als hij in september 2016 arriveert in zijn geboorteland Adelaide, heeft hij 36.000 kilometer gefietst, door 32 landen en drie werelddeelen.
■ Met zijn tocht sluit Harris aan bij meer dan 100 andere fietsers die in september 2016 arriveren in hun geboorteland. Adelaide, heeft hij 36.000 kilometer gefietst, door 32 landen en drie werelddeelen.
■ De reis van Harris is ook bedoeld om aandacht te vragen voor Green Pedals (zie hierboven).
■ Wie de eerste etappe naar België wil meerijden, is welkom. Harris vertrekt 13 september om 09.00 uur vanaf de Lichstraat, tussen de flats De Baron en De Graaf.
■ Harris blogt onderweg over zijn reis op www.artistic-cycler.com.

Meer transparantie

De regio gaat samenwerken in een nieuwe vorm. Wat worden de doelen van de MRE? De politiek praat achter gesloten deuren.

ANALYSE
METROPOLEGGIE EINDHOVEN
door John Graf
e-mail: j.ggraf@ed.nl

EINHOVEN - De 21 gemeenten in Zuidoost-Brabant besloten eerder dit jaar hun samenwerking voort

te zetten onder een nieuwe vlag MRE (Metropole Regio Eindhoven). Deze nieuwe organisatie is de afgevolgde opvolger van het SRE. Per 1 januari gaat de MRE formeel van start. Maar wat gaat deze club precies doen? Waar liggen de prioriteiten? Welke scherpe keuzes worden er gemaakt als

het gaat om samenwerking? Kortom, wat wordt de regionale agenda van 2015 tot en met 2020? Over die vragen gaan vanmiddag burgemeesters en wethouders in vanavond ruim honderd raadsleden in Eindhoven met elkaar praten. Afgelopen week kregen ze al een 'werkdocument' toegestuurd. Daarin staat beschreven waarom de MRE noodzakelijk is: de samenhang in deze regio moet versterkt worden om economisch een 'wereldspeler' te blijven. Andere kernvragen zijn: welke regio's hebben de afbeter voor elkaar dan Zuidoost-Brabant. Dus moet er

zou goed zijn voor MRE

straks gewerkt worden met één strategie voor zaken als economie, wonen en verkeer. Het document is officieel niet openbaar, zoals ook de praatessies vanavond niet toegankelijk zijn voor media. Volgens een woordvoerder van de MRE moeten de bestuurders en volkverteenwoordigers vrijuit kunnen praten en voelen ze zich bij elkaar minder gezamenlijk potterklievers van de pers. Het dagelijks bestuur heeft deze beslomsbeld verdonoemd. Wellicht om te voorkomen dat er (weer) verdeeldheid naar buiten

komt? Stiekem gaat het wel ergens over. Wethouders en raadsleden kunnen nu input leveren voor de regionale keuzes en prioriteiten voor de komende jaren. Op basis van de opmerkingen zal een definitieve visie op de regionale agenda 2015-2020 eind september naar de raden worden gestuurd. Die zullen dan in november hun goedkeuring moeten geven, net als over de definitieve vorm van de MRE en de bijdrage van gemeenten: 9,86 euro per inwoner. Dat komt neer op 16.000 euro voor Asten tot 2 miljoen euro voor Eindhoven. Eerder dit jaar

berriedden al twiëfeln en knrik op. Sommige raadsleden vragen zich af: wat moeten wij als gemeente straks inleveren aan bevoogdeden, bijvoorbeeld op gebied van woningbouw en bedrijventerreinen? In het document staat niet voor niets dat de voorzitter van het dagelijks bestuur, Eindhoven's burgemeester Mark van Gijzel, straks een mandaat moet krijgen om in contact met de provincie, Den Haag en Europa namens de hele regio te kunnen onderhandelen en handelen. Twiëfeln zijn er ook over de kosten van de MRE en over de democratische legiti-

matie van dit orgaan. Komen de direct gekozen volkverteenwoordigers in de gemeenten straks in de achterste wagen van de voortzazende trein te zitten? In juni werd in een vergadering ook vastgesteld dat de MRE nog kampet met een "improbolom". Hoe los je dat op? De keuze om de discussies achter gesloten deuren te laten plaatsvinden, lijkt er niet bevorderlijk voor. Een transparante discussie kan juist helpen bij het creëren van "maatschappelijke draagvlak", iets wat in het visiedocument ook van belang wordt geacht.

Celstraf voor lab onder de grond

DEN BOSCH - Voor het laboratorium van synthetische drug in een ondergrondse laboratorium op zijn terrein is een veertigjarige man uit Ringelgidsen door de rechtbank veroordeeld tot een celstraf van dertig maanden. Bij een inval door de politie op 14 februari werd het druglab gevonden. De bodem onder de kelder was ernstig vervuild met aceton en methanol. De man bleef ook drie verboden vuurwapens en munitie in bezit te hebben. Verder is hij al eens voor optimedicten veroordeeld. Hoewel drug hij producerende is niet bekend. Zijn laboratorium was nogal amateuristisch ingericht.

HENRI VERWIJMEREN

Tongval

Och arm de Hollandse toerist die hier zou komen fietsen met op het stuur slechts een lijst van dorpen met hun diervestruim. Hij zou zich sul zoeken naar oorden als Vauliv, Zoorik, Blad, Nierend, Nenzul, Bunt, Sporing, Oers en ander fratsal dat je niet terugvindt op plaatsnaamborden en wegwijsplaatjes. Steeds weer moest hij lenand met kennis van de lokale tongval opperen en de weg vragen: hoe vind je anders Lin, Ais, Esed, Orkoi, Zist, Lind en Waolde. De kraut hanteert daarom voor de duidelijkheid de officiële plaatsnamen. Dat is haar gezonden ook, want voor je het weet is in een moeras van spelingsvees. Want is het Weinstersd of Weintersd, en Zummere of Summter? Zalke twiëfeln hoe je liever traktet de deur. Een merkwaardige uitrondering is Rook: vroeger genoemd is het werd gevoorn om dat vlietertwoord te gebruiken. Ook gedurende de korte tijd van het jaar dat er tegenwoordig géén carnaval wordt gevierd. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat het gebeurd omdat het zo'n welluidende naam is, al denken veel echte Rooneren - zo mag je ze dus noemen - daar waarschijnlijk anders over. Het is in de volksmond Rooli van Rooli zo wat de klok slaat; zelfs in officiële ambtelijke stukken van de gemeente lees je het. Hoeveel is die verbetering van het oude Rode op geen enkele reizende landstrakteroom. Ik denk dat alleen niet-automotone inwoners soms nog de moeitoe nemen om de naam Sint-Oederode uit te spreken.

Toen ik dit alles aan een Boscse borreltafelgehoord had megeedeeld, aanwoordde hij droogjes: Ik zeg zelf ook nooit 's-Hierogenboch'.